

Mấy hôm nay trăng tròn đẹp quá. Mảnh trăng sáng tươi vành vạnh trên cao làm người nhẹ đi và lòng mềm hẳn lại. Nhưng những đêm trăng, lại là những đêm trăng trọc. Nhất là những đêm như đêm nay... những đêm trăng rằm tháng tám, mùa Trung thu....

Những ngày Trung Thu ở đây bắt đầu bằng những chõng hộp bánh nướng, bánh dẻo xếp đầy ngoài các tiệm thực phẩm Á châu. Năm nay bánh nướng Trung quốc có vẻ bị tẩy chay vì chắc thiên hạ sợ hoá chất, nên các loại bánh sản xuất trong Úc bán rất chạy. Hôm qua ra chợ mua hộp bánh về, con trai đi làm về cau mặt: bánh ở đâu ra đây? ... Mẹ mua... Sao mẹ lại mua thứ này nữa, mẹ ăn đâu có tốt đâu, dầu mỡ không hà... Trung thu mà con, mua cho nó có vẻ Trung Thu một chút... Đưa con gật gù nhưng mẹ ăn một miếng nhỏ thôi nha... Buổi tối, cả nhà uống nước trà, ăn bánh, dưới đôi mắt giám sát của chồng và con trai... mẹ ăn ít bánh thôi nha mẹ... làm tôi bật cười, mảnh trăng vẫn lơ lửng ngoài cửa... Trung thu, Trung thu... Dù trong vòng tay ấm êm của gia đình nhỏ của tôi, cái Trung Thu cũng vẫn lạt lẽo qua vài miếng bánh Trung Thu, và vài tách nước trà thơm ngát ... Chỉ có mảnh trăng, mảnh trăng tròn ăm ắp gọi nhớ những buổi Trung Thu ngày xưa...

Ngày xưa... những ngày xưa cách mấy chục năm đã thành như cổ tích... Ngày xưa, từ đầu tháng tám, mẹ sửa soạn bày cỗ cho mấy anh em. Bố và các anh sửa soạn đóng kệ xếp bánh. Mẹ và các chị làm các chú thỏ từ những quả dừa, quả bưởi. Các chị lại làm thêm một lô các con thỏ nhỏ từ những quả trứng gà. Tôi và ông anh kể xúm xít xem mẹ và các chị lấy bông gòn, giấy bạc làm mắt làm tai thỏ, lấy viết kẻ miệng cho những chú thỏ con. Rồi lại loanh quanh theo bố và các anh treo lồng đèn, hồi hộp nhìn chiếc đèn kéo quân thành hình. Bố còn

cầu kỳ lên tận đường Minh Mạng tậu một chiếc đèn con rồng to tướng, râu ria rục rỡ. Ngoài mâm cỗ chính ở phòng khách, trên mỗi bàn học, mẹ và các chị lại bày cho mỗi đứa một mâm cỗ nhỏ, với những con thỏ làm bằng trứng, và vài con heo bằng bánh nướng, bánh dẻo, vài quả hồng đỏ tươi. Khi nào ngồi học cũng háo hức nhìn bàn cỗ nhỏ, và thỉnh thoảng lại chạy xuống nhà ngắm mâm cỗ lớn, mà mỗi ngày lại đây thêm bánh trái. Mỗi ngày đi học về lại nao nức đợi đến nhà xem mâm cỗ và đếm từng ngày cho đến ngày rằm.

Các tối gần rằm, sau khi ăn cơm tối, Bố đã cho chạy các đĩa nhạc 45 tua của ban Việt nhi về các bản thiếu nhi Trung thu ... Tết Trung thu rước đèn đi chơi, em rước đèn đi khắp phố phường... nghe rất vui tai và làm mấy anh em lại nô nức đợi tới giờ rước đèn...

Khi đám rước đèn của đám trẻ con trong xóm đi từ phía nhà Địa dư xuống, là mấy anh em bắt đầu nhập bọn, mỗi đứa một cái đèn trong tay, ông anh thứ bảy thích đẩy chiếc đèn con bướm do anh tự làm lấy. Chiếc đèn này chỉ là một lon sữa đặc, cắt xén thành cánh bướm, gắn trên một quận chỉ, xoắn bởi vài cọng thun, một cây nến cắm trên một cái nắp keng. Khi đẩy kê lạnh canh, xợi thun xoắn qua lại thành những tia nến lóng lánh qua những mảnh nhôm. Mấy anh em theo đám rước đèn đi xuống gần khu đường đá rồi vòng về, đám rước đã thưa dần, mấy anh em theo về đến nhà và lại quây quần xem cái đèn kéo quân.

Trong nhà đèn tắt hết, chỉ có ánh nến chập chờn trong những cái đèn quây quanh mâm cỗ. Ánh nến lung linh, những chiếc hình quay tròn theo chiều quay của đèn. Mấy anh em say sưa nghe bố kể chuyện bát tiên, ngư tiều canh mục, v.v... lâu lâu lại hỏi, bố ơi, sao ông sư cụ lác lư được... bố ơi, sao ông ngư này cái cần câu giật hoài mà không có cá. Bố

oi, giống truyện trong Văn hóa ngày nay[1] bố cho con đọc, dưới ánh nến, quả hồng hình vuông thật bổ a... Bố ơi, con nhìn thấy chị Hằng với chú Cuội rồi, Bố thấy không Bố... Bố lúc nào cũng cười và kiên nhẫn giải thích cho mấy anh em. Thỉnh thoảng mẹ lại chia cho vài miếng bánh nướng, bánh dẻo. Mấy anh em, người đòi ăn miếng có trứng, người đòi ăn miếng bánh thập cẩm, người lại đòi bánh dẻo chay. Bố mẹ chỉ cười dịu dàng bên mấy đứa con, bố bảo ăn bánh phải uống tí nước trà mới ngon... mà ngon thật, vị trà hoa cúc của mẹ thơm lừng, nước trong xanh làm dịu đi cái ngọt đậm của bánh... Ăn bánh xong, mấy anh em nhập vào đám trẻ gần nhà chơi trốn tìm, lúc chán lại rồng rắn lên mây, lúc nào mệt lại chạy về xin thêm bánh, uống nước rồi lại chạy ra chơi tiếp. Thỉnh thoảng lại đi, lại chạy, mỗi đứa một phía mà đứa nào cũng khoe ông trăng lúc nào cũng đi theo mình. Tới những chỗ tối, cây cỏ lù mù chân tay run lập cập, phải bám sát vào ông anh kế cho khỏi sợ. Hội họp nhưng vui, cứ vừa cười, vừa chạy như thế mà chơi đến khi đa số các nhà trong xóm đã đóng cửa.

Trung thu bố mẹ không bắt đi ngủ sớm, bài vở đã lo xong từ chiều nên mấy anh em chơi thoải mái. Đến khoảng hơn 9g về nhà, mệt nhoài, các chị vẫn đợi để rửa tay chân cho các em, bố đã đi nghỉ, nhưng mẹ vẫn thức để hỏi các con có ăn thêm bánh, những ngọn đèn, ngọn nến vẫn lung linh ... lung linh, mảnh trăng vẫn tròn vành vạnh. Những chú thỏ trên mâm cỗ mắt mở tròn nhìn mấy anh em, những cái miệng xinh xinh chúm chím cười tinh nghịch. Mấy anh em vào giường, niềm vui còn đầy trong lòng nên thỉnh thoảng lại cười khúc khích trong mơ, dưới ánh trăng mềm nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa, và những chiếc lá trúc, lá thông đong đưa nhẹ nhàng ru giấc ngủ trẻ thơ...

Cứ những đêm như vậy mà những chồng bánh trên mâm cỗ thấp dần cho đến ngày rằm, nhưng vẫn còn nôn nao chờ đợi ngày phá

cỗ. Nao nức mãi, sau ngày rằm mẹ cho phá cỗ, những con heo làm bằng bánh nướng, bánh dẻo được chia đều cho mấy anh em, mấy anh em ôm mấy con thỏ đem về bàn học, để được vài ngày những quả bưởi bắt đầu nhăn nhúm, mấy tai dứa bắt đầu khô, lúc ấy mới bỏ đi. Những chiếc bánh dẻo lúc khô hình như còn ngon hơn cả lúc mới, có lẽ vì lúc đó bánh còn ít nên mỗi anh em ăn dè chừng, cái ăn dè dặt có cái ngon của nó. Không như bây giờ, cái gì cũng thừa mứa nên mọi thứ như nhạt lách nhạt nhe...

Ngày tết Trung Thu vậy cũng kéo được mấy tuần, niềm vui cũng kéo được mấy tuần. Có lẽ vì vậy mới gọi Trung Thu là ngày Tết, vì có đủ những háo hức, những đợi chờ và những nhộn nhịp của những ngày lễ hội, và những cái dịu dàng, đầm ấm của hội tụ gia đình. Những tiếng cười khúc khích, những giấc ngủ ngọt ngào, cái ánh sáng nhẹ nhàng trong vắt của những mảnh trăng ngày ấy, cái màu huyền ảo của những ánh

nến, và những nụ cười hiền hậu của bố mẹ, của anh chị cho đến bây giờ vẫn còn sáng ở một góc nào trong tâm trí. Để những đêm trăng như đêm nay, thức dậy, nhớ hoài một khung trời tuổi thơ. Đám trẻ ở đây có nhiều thứ quá, nhưng hình như lại có vẻ không có gì hết. Chúng không có những háo hức chờ đợi những ngày rằm, không có cái niềm vui cảm đền hòa với những đứa trẻ khác bước tung tăng dưới ánh trăng vừa đi vừa hát. Chúng không có cái niềm vui của những đêm mà thiên nhiên như hòa lẫn với con người, khi con người sống chỉ thuần túy với ánh trăng và tuổi thơ... Giàu có vật chất thật đấy nhưng lại thiếu thốn quá nhiều cái văn hóa truyền thống cổ xưa mà gia đình, thôn xóm là tâm điểm...

Trung thu... những đêm trung thu ngọt ngào ngày xưa ấy, biết tìm đâu bây giờ, có chăng chỉ còn một chút nên long lanh như những hạt lệ thăng hoa khi trăng thánh tằm lại bắt đầu vành vạnh... Trung thu ... Lại Trung Thu...

Thiên Hương – Tháng tám Âm lịch năm 2007.